

MESTNE ZAGATE

Javna stranišča prinašajo izgubo

Četudi je Ljubljana slovenska prestolnica, kamor dnevno prihaja na tisoče ljudi po nakupih, opravkih in v šole, ima le pet javnih stranišč, pa še ta so vsa v občini Center. Verjeli ali ne, če vas »nekam prime« v občini Bežigrad, Moste, Šiška ali Vič, vam ne preostane drugega, kot da se zatečete v prvo gostilno, kjer boste morali zaradi obzirnosti popiti še kavo ali dva deci.

Naša občina je torej edina, ki premore javna stranišča in še s temi se ne more pohvaliti, da so ravno vzorna. Zakaj? Zato, ker se komaj najde kak dinar za njihovo redno vzdrževanje, kaj šele, da bi govorili o kakih večjih popravilih in olepšavah. Naj se še tako čudno sliši, ljubljanska javna stranišča delajo z izgubo, četudi stane uporaba dva dinarja. Saj ne gre, da bi stranišča prinašala dobiček, spodobilo pa bi se, da bi se z lastnim denarjem sama vzdrževala. A se ne. Vseh pet javnih stranišč v naši občini je lani »pridelalo« kar 100 starih milijonov izgube.

Morda se bo kdo vprašal, kako je to mogoče, saj vendar plačujemo za uporabo... Dinar na

dinar v javnih straniščih resda nanese na leto 690.000 novih dinarjev, a stroški so veliko večji. Leopold Mandič, pomočnik vodje delovne enote TOZD Javna higiena pri Komunalnem podjetju Ljubljana, jih je nekaj naštel: »Za porabljeno vodo v straniščih smo lani plačali 250.000 dinarjev, za elektriko 120.700, za čistila 171.000 in že smo blizu izkupička od uporabnine. Poleg tega je treba plačevati še ogrevanje, tekoče vzdrževanje in deset delavcev, ki so zaposleni v javnih straniščih.«

O povišanju uporabnine za zdaj ni misliti, še naprej bo izgubo plačevala komunalna skupnost občine Center. Javna stranišča morajo biti. Povsod po svetu so in običajno jih je tudi

veliko več kot pri nas. Ponekod so šli že tako daleč, da sploh ne zahtevajo pristojbine: vse stroške krijejo iz mestnega proračuna. Zato bi se morali tudi vprašati, ali je prav, da izgubo plačuje samo komunalna skupnost naše občine, saj v javna stranišča zahajajo ljudje iz vse Ljubljane in od drugod. Morda bi le bilo bolj pravično, če bi prispevale denar vse ljubljanske komunalne skupnosti in tudi zložile denar za še kako novo stranišče. Pet jih je zagotovo premalo. Zadnjega so zgradili pred dvanajstimi leti, hkrati z Maksimarketom in s podhodom pod Titovo. Zanimivo je, da so kasneje naredili še nekaj ne ravno poceni podhodov, a stranišč še načrtovali niso, kaj šele, da bi jih zgradili! Zamisli so, da bi jih naredili v podhodu na Ajdovščini in v bližini Kliničnega centra. Oba bi bila več kot zaželeni, zlasti ob Kliničnem centru, a ob misli na izgube, ostane vse le na papirju.

A. P. ADAMIČ

ODMEVI

Še o Prešernovi

Pišem vam v zvezi s člankom pod sliko iz vaše prve letošnje številke (16. januarja 1980) na strani 11, zgoraj, članek je imel naslov »Ti, ti lumpki«.

Ne bi se spuščal v obsojanje tistih, ki se igrajo z našimi prometnimi znaki in jih povsem po nepotrebnem skušajo poškodovati ali uničiti.

Toda, ker ste že objavili sliko znaka, še nekaj o hudo pereči prometni problematiki prav na Prešernovi cesti in sploh v tem delu krajevne skupnosti Gradišče.

Znak, ki so ga »lumpki« obrnili, je še ostanek časov, ki so po Prešernovi vozili avtomobili v večjem številu, ko je bila ta cesta del slovenskih magistralnih cest oziroma »cestnega križa«. Tu je ostal, tako kot so ostali še številni drugi znaki, ki zdaj na Prešernovo cesto kot mestno (lokalno) cesto ne sodijo več. Znak »prepovedano za kolesarje« z dodatno puščico, ki le-te vodi na Vrtačo, ne ustreza prometnim razmeram. Tako je morda tisti, ki je ta znak obrnil, menil povsem »dobro«. Hotel je (sam sebi ali drugim) omogočiti vožnjo s kolesom po cesti, ki bi po vsej ostali »opremljenosti« in prometu na njej to dovoljevala.

Tisti, ki bi ga morali, ga niso odstranili...

Sploh velja omeniti, da kljub obljubam, ta predel središča Ljubljane, prometno (kljub nekaterim zagotovilom) sploh ni urejen.

Lahko bi kaj več napisali o tem.

TOMAŽ POREKAR

DOGOVORI

Gradišče 10, p. p. 191 – Telefon: 28-257 in 28-258 – Izhaja štirikrat tedensko – naklada 18.500 izvodov

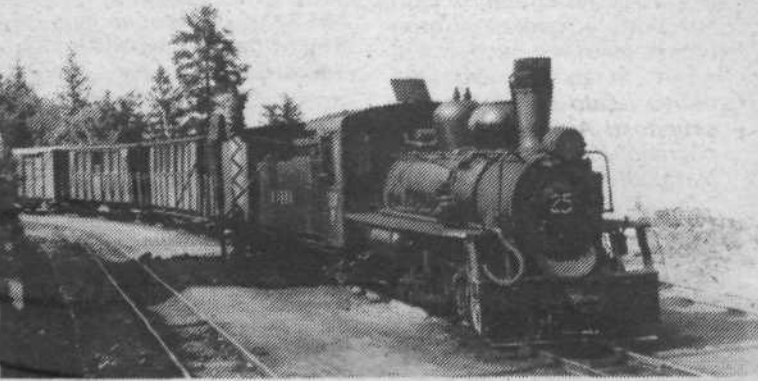
Izdajateljski svet:

Lojze Cepuš – predsednik, člani: Jana Taškar, Dane Robida, Ivo Bogataj, Pavle Pensa, Karel Destovnik, Franc Boštjančič, Ida Rebolj, Dušan Trotošek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR:

Zvone Kržišnik (glavni urednik), Mišo Javornik (odgovorni urednik), Sonja Seljak (sekretar uredništva), Matjaž Čož (tehnični urednik), Artur Beronje, Bogdan Pogačnik

Rokopisov ne vračamo. Tisk: CGP »Delo« Ljkozerjeva 1

Muzejski hlaponi

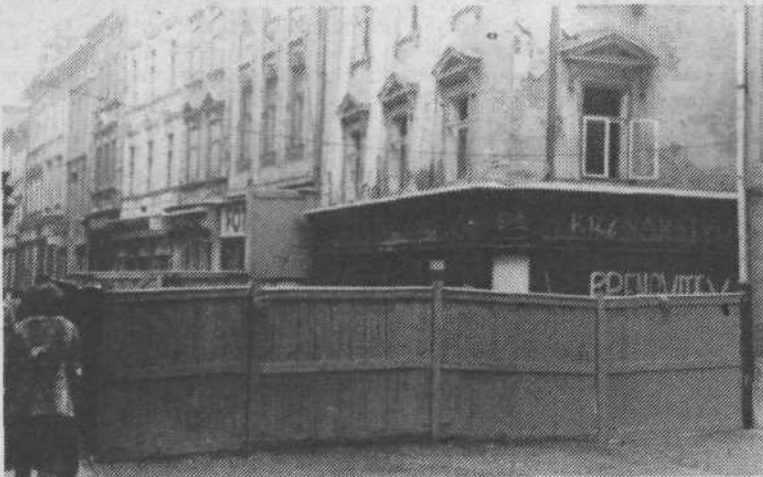
Tako je pred 7. leti pripeljal zadnji potniški vlak na postajo Mlinišče, na ozkotirni progi med Drvarjem in Jajcem. Med vojno so tu dokaj redno vozili partizanski vlaki. Sedaj je ta 1125 m visoko ležeča postaja ohranjena kot muzejski eksponat z vlakom in vsemi tirnimi napravami. To je tudi najvišje ležeča železniška postaja v Jugoslaviji.

križanka dogovorov – križanka do

PSIHIČNA ZBRANOST	ITALIJAN, RENESANČNI SLIKAR	REKA V SRBIJI	AKO	PREBIVALKA IGA	RELIGIOZNI OBJEKT	INDONEZIJSKA TISKOVNA AGENCIJA
MAJHNA PTICA						
KUHINJSKI STRGALNIK						
HRVAŠKA NAFTNA INDUSTRIJA			ARTUR ANTON OCVIRK			
POLITIČNA PARTIJA						
EDWARD OSCAR		RUMENO-RJAVA BARVA MESTNA ČETR				
OKRAS MOŠKEGA OBRAZA			IGRALKA GARDNER IGRALKA MAC GRAW			
REKA SKOZI LENINGRAD				JAPONSKI IGRALEC NAMIZNEGA TENISA	FRANCOŠKA FILMSKA IGRALKA (MARIE JOSE)	DANSKI OTOK
OSTANKI TALJENJA V PLAVŽU						
SLOVENSKI LITERAT (JOSIP)						
EGIPČANSKI BOG MODROSTI			POPEVKAR PESTNER			

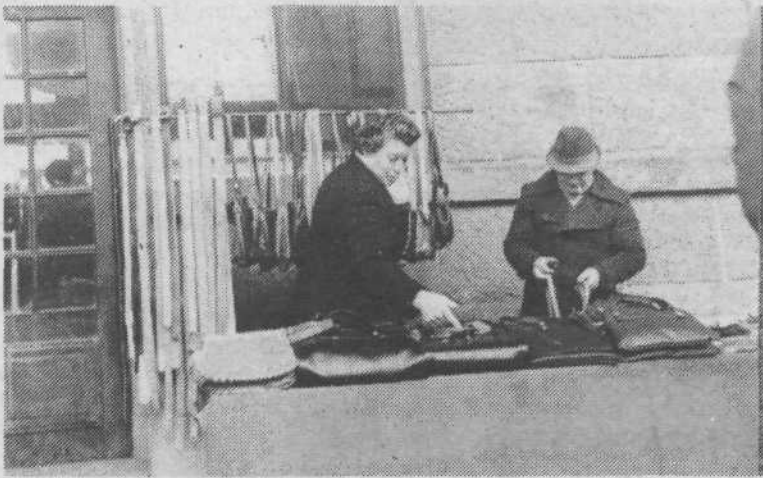

1. Okrepčevalnice, predvsem take manjše, kjer prodajajo tople sendviče po tuje tudi hot dog imenovane, po domače »vroči pes« v dobesednem prevodu, rastejo v Ljubljani kot gobe po dežju. Ena takih je »zrasla« med Platano in Lectarijo. Ob dopoldanski malici je treba na vročega psa čakati kar v vrsti.

2. Končno se je le začelo. Obnova stare Ljubljane namreč. Eno najbolj razpadajočih hiš na Starem trgu so opasali s plotom in že začeli z notranjimi deli. Upajmo, da ta prva lastovka tudi dejansko pomeni novo pomlad tega dela Ljubljane.

Potep po Ljubljani

3. Na ljubljanski tržnici pa res dobite vse. Od živil do obleke, pa še vseh mogočih in nemogočih malenkosti, ki sodijo ali ne sodijo zraven. Včasih je ceneje kot v trgovini, nemalokrat dražje. Kot na Ponte Rosu, na koncu Tržaške ceste.

Pa saj nimamo nič proti takemu načinu prodaje in nakupa. Vendar pa menimo, da ti »štanti« le ne sodijo pod Plečnikovove arkade. Kaj ko bi živilski trgi poiskali primernejšo lokacijo za te prodajalce, kje ob bregu Ljubljance?

4. Pralni praški so še vedno najbolj iskano blago v Ljubljani. In kjer jih dobijo, se takoj naredi vrsta. Da bi te dragocene praške dobilo čim več gospodinj, ga vsaka dobi le en zavitek. Zato so takele vrste, kot smo jo pred nedavnim videli v Nami, dragocen vir zaslужka za marsikatero dijaka. Za desetaka se postavi v vrsto in kupi pralni prašek za zalogo iznajdljivi gospodinj. Tako se časi spreminjajo, včasih smo preprodajali vstopnice za kino, danes pa vrstni red za pralne praške.